

Atbrīvošana no kapa

“Pirmajā nedēļas dienā agri no rīta, kad vēl bija tumsa, Marija Magdalēna nāk pie kapa un redz akmeni no kapa noveltu. Tad viņa skriešus dodas pie Sīmaņa Pētera un otra mācekļa, ko Jēzus mīlēja, un saka tiem: “Viņi To Kungu no kapa paņēmuši, un mēs nezinām, kur viņi To nolikuši.”

Tad Pēteris un otrs māceklis devās turp un nāca pie kapa. Bet abi divi skrēja; un otrs māceklis skrēja ātrāk par Pēteri un pirmais nonāca pie kapa. Viņš noliecās un redzēja autus tur noliktus, bet pats neiegāja. Pēc tam, viņam sekodams, nāk arī Sīmanis Pēteris; viņš ieiet kapā un redz autus noliktus un sviedrautu, ar ko Viņa galva bija apsegta, nevis pie pārējiem autiem noliktu, bet atsevišķi satītu savā vietā. Tad arī otrs māceklis iegāja, kas pirmais pie kapa bija nācis, redzēja un ticēja. Jo tie vēl nebija sapratuši rakstus, ka Viņam vajag uzcelties no miroņiem. Pēc tam abi mācekļi atkal aizgāja mājās.

Bet Marija stāvēja ārā kapa priekšā un raudāja. Un vēl raudādama viņa ieliecās kapā un redz tur sēžam divus eņģeļus baltās drēbēs, vienu galvgalī un otru kājgalī, tai vietā, kur bija gulējušas Jēzus miesas. Tie saka viņai: “Sieva, ko raudi?” Viņa tiem saka: “Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi To likuši.” To sacījusi, viņa apgriezās un redz Jēzu stāvam, bet nezina, ka tas ir Jēzus. Jēzus viņai saka: “Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē?” Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, saka Viņam: “Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis, tad pasaki man, kur tu Viņu esi licis, lai es Viņu dabūtu!” Jēzus viņai saka: “Marija!” Viņa apgriezās un ebrejiski saka uz Viņu: “Rabuni” (tas ir: mācītājs)! Bet Jēzus viņai saka: “Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeīmu pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva.” Tad Marija Magdalēna iet un stāsta mācekļiem: “Es savu Kungu esmu redzējusi, un to Viņš man sacījis.” (Jņ. 20:1-18)

Kristus evaņģēlijs

Vēstule Romiešiem neaicina uz jaunu reliģisku piedzīvojumu, uz ko mēs dažkārt mūsdienās tiekam mudināti. Evaņģēliju Romā saprata citādāk, nekā tas ir mūsdienās.

Jauna Romas imperatora pasludināšana jeb evaņģēlijs (*εὐαγγέλιον*) sākās ar to, ka Roma beidzot ir piedzīvojusi patiesi lielu notikumu—vispirms bija imperators Augusts (kad Jēzus piedzima), tad imperators Tibērijs (kas valdīja laikā, kad Jēzus tika krustā sists), un tagad ir jauns imperators, kas ir dieva dēls, jo viņa tēvs pasludināja sevi par dievu, un viņš ir pasaules valdnieks, viņš valda pār visu pasauli un pieprasa pakļautību.

Roma var sniegt pārējai pasaulei glābšanu un taisnību—pasaulē ir visādas nekārtības un netaisnības, bet Romai ir karaspēks, kas var nodrošināt kārtību un mieru, kā arī attīstīta likumdošanas sistēma, kas nodrošina taisnīgumu, un Roma to var dot visām apkārtējām tautām. Neizklausās kaut kur dzirdēta retorika? Imperiālā retorika maz mainās laika gaitā, vai ne? Roma ir arī brīvības šūpulis, un viņa uzskatīja par savu pienākumu nest šo brīvību pārējai pasaulei. Tāds bija Romas evaņģēlijs, un tā centrā ir Cēzars, kas pieprasa sev dieva dēla titulu. Viņš ir attēlots uz monētām, un kā dieva dēls viņš prasa visas pasaules pakļautību un padevību.

Pāvils, rakstot vēstuli vispasaules impērijas galvaspilsētā dzīvojošajiem kristiešiem, sāk to ar sekojošiem vārdiem:

“Pāvils, Kristus Jēzus kalps, aicināts apustulis, izredzēts sludināt Dieva evaņģēliju, ko Viņš jau iepriekš apsolijs caur Saviem praviešiem svētajos rakstos par Savu Dēlu, kas pēc miesas cēlies no Dāvida, mūsu Kungu Jēzu Kristu, kas ar Savu augšāmcelšanos no mirušiem Svētajā Garā atklājies kā Dieva Dēls spēkā. Caur Viņu mēs esam sa-

ņēmuši žēlastību un apustuļa amatu, lai Viņa Vārdā ticībai pakļautos visas tautas, pie kurām piederat arī jūs, Jēzus Kristus aicinātie.” (Rom. 1:1–6)

Pievērsīsim uzmanību dažiem akcentiem šajā vēstulē. Vispirms viņš paskaidro, ka Dievs viņam licis sludināt evaņģēliju par Dieva Dēlu, kuru viņš nosauc par Kungu. Jēzus ir Kungs, un pieprasa paklausību ticībā.

Pāvils skaidri apzinājās to, ko viņš dara. Ja mēs pasvītrotu atslēgvārdus, tad ātri vien kļūst skaidrs, ka Pāvila vēsts ir: Jēzus Kristus ir Kungs, bet Cēzars nav.

Evaņģēlija pasludināšanā šodien mums no jauna ir jāatgūst drosme skaidri pasludināt Jēzu Kristu tā, kā to darīja Ap. Pāvils. Mēs nerunājam tikai par personīgu ticību, personīgu piedzīvojumu, par manu personīgo glābšanu, kas neskar pārējo pasauli. Ja Kristus nav visas pasaules Kungs, tad Viņš vispār nav Kungs. Mums no jauna jāatgūst šis pasaulplašais skats uz Jēzus valstības robežām—Viņš ir visas pasaules valdnieks, un tieši Viņa augšāmcelšanās no mirušiem dara Viņu par to.

Cēzars apliecināja savu valdnieka statusu ar spēku. Ja kāds stājas Cēzara ceļā, viņš to nogalina—piesita krustā. Viņam bija reliģiska ietekme, viņš pasludināja sevi par visas pasaules kungu, un krusts apliecināja viņa kā visas pasaules dieva varu. Ar to viņš pieprasīja sev gan politisku, gan reliģisku autoritāti un varu.

Kas ir pats interesantākais kristietībā, ir tas, ka jau no paša tās sākuma krusts pārstāj būt par Cēzara varas un autoritātes simbolu, kas nogalina visus, kas stājas viņam ceļā, un kļūst par cita Dieva spēka simbolu. Krusts kļūst par simbolu Dievam, kura daba ir mīlestība. Grūti pat iedomāties cilvēku pārsteigumu, kad viņi atklāja, ka krusts ir nevis Cēzara, bet Jēzus Kristus uzvaras zīme.

“Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos.”

Tātad, ne Cēzara un Romas taisnība, bet Dieva.

Romiešiem 8. nodaļā Pāvils runā par to, ko Dievs darīs ar visu pasauli, izejot no tā, ko Viņš ir darījis ar Kristu.

“Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums. Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz Tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība. Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību. Jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes.”

Kas ir mērķis? Mērķis nav bezķermeņa eksistence debesīs kopā ar Dievu. Dieva glābšanas mērķis ir atjaunotas debesis un zeme:

“Bet ne vien viņa, arī mēs paši, kas jau esam apveltīti ar pirmo debess balvu—Garu, ar ilgu pilnām nopūtām gaidām, kad saņemsim savu bērnu tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu.” (Rom. 8:23)

Redziet, Dieva plāns ir mūsu pārveidošana. Augšāmcelšanās stāsti liecina, ka augšāmceltajam Jēzum ir tāda pati miesa kā mums—Viņam var pieskarties, Viņš var lauzt maizi, Viņš var ēsti zivi, Viņš atstāj pēdu nospiedumus liedagā pie jūras. Un tomēr šai miesai ir kādas jaunas īpašības—Viņu uzreiz neatpazīst, Viņš var iziet cauri sienai un izgaist.

Dievs izmantoja Viņa esošo miesu un apveltīja to ar jaunām spējām. Ap. Pāvils raksta, ka līdzīgi Dievs darīs ar visiem saviem bērniem:

35–38 Bet varbūt kāds sacīs: kā tad mirušie uzcelsies, kādā miesā tie nāks? Tu nesapraša! Ko tu sēj, tas netop dzīvs, ja tas nav miris. Tu nesēj miesu, kas vēl taps, bet tikai graudu, vai tas būtu kviešu vai kādas citas sēklas grauds. Bet Dievs tam dod

miesu kādu gribēdams un ikkatrai sēklai savu īpatnēju.

- 42, 44 Tāpat būs arī ar mirušo augšāmcelšanos. Sēts top iznīcībā un uzmodināts neiznīcībā. Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa. Kā ir dabīga miesa, tā ir arī garīga miesa.
- 51–53 Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs mirsim, bet visi tiksīm pārvērsti, piepeši, acumirkli, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā.
- 54–57 Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā! Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis? — Bet paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.

Liendienās Kristū sākās jauna radība. Daļiņa Dieva nākotnes ienāca tagadnē un tagad nosaka, kas mēs esam, pateicoties Viņa Gara klātbūtnei, kamēr dzīvojam šajā laikā un telpā, un kas mēs būsīm nākotnē, kad Dievs būs viss visā.

Šī daļiņa Dieva nākotnes atspoguļojās arī Jēzus dzīves laikā. Kāds rakstnieks¹ ir teicis, ka ja jūs vēlaties zināt, kā uzvesties kapsētā, tad nekad neraugāties uz Jēzu kā paraugu. Viņš izjauca it visas bēres, kurās piedalījies...

Jēzus izjauca bēres²

Autors: Rev. Randy Asburry (Lk. 7:11-17)

Vai jūs, lasot Bībeli, esat ievērojuši, ka Jēzus izjauca visas bēres, kurās Viņš piedalījās? Padomāsim par to. Jēzus tuvojas Naines pilsētai, un ceļā sastop bērū procesiju. No tā varam secināt, ka viss nepieciešamais apglabāšanai jau bija sagatavots. Mirušais jauneklis bija zārkā. Zārka nesēji bija gājiena priekšgalā, nesdami jaunekļa mirstīgās atliekas ārā no pilsētas. Aiz zārka gāja mirušā jaunekļa sērojošā māte. Viņai vairs nebija neviena ģimenes locekļa, kas varētu mierināt viņu, tāpēc kopā ar viņu gāja tuvākie radnieki. Tur bija arī profesionālie apraudātāji, cilvēki, kurus saskaņā ar jūdu sērošanas parašām, nolīga jaunekļa apraudāšanai un vaimanāšanai, lai noskaņotu bērū dalībniekus atbilstošam noskaņojumam. Viss bija sagatavots bērēm, un viņi devās uz kapiem, lai apglabātu jaunekli ģimenes kapa vietā. Bet sagādījās tā, ka garām gāja Jēzus, un izjauca ļoti labi sagatavotas bēres!

Nedaudz vēlāk Jēzus izjauca vēl vienas bēres—Jairus meitiņas bēres. Kad Jairus satika Jēzu, viņš vienkārši lūdza Kungu: *“nākt viņa namā, jo viņam bija viena vienīga meitiņa ap divpadsmit gadu veca, un tā gulēja uz miršanu. Un, Viņam ejot, ļaudis drūzmējās ap Viņu.”* (Lk. 8:41–42). Ceļā uz Jairus namu, Jēzus uz mirkli aizkavējās, jo *“kāda sieva, kas divpadsmit gadus sirga ar asiņošanu un kuru neviens nebija varējis dziedināt, piegājusi no mugurpuses, aizskāra Viņa drēbju vīli, un tūdaļ asins tecēšana nostājās.”* (Lk. 8:43). Viņa uzreiz tika dziedināta, un Jēzus apstājās un jautāja, kas Viņam ir pieskāries. Dīvains jautājums, kad jums visapkārt ir ļaužu pūlis! *“Pēteris un viņa biedri sacīja: “Meistar, ļaudis Tev laužas virsū un Tevi spiež.” Bet Jēzus sacīja: “Mani kāds ir aizskāris, jo Es jūtu, ka spēks no Manis ir izgājis.”* Sieviete *“trīcēdama nāca un nometās Viņa priekšā ceļos un izstāstīja visu ļaužu priekšā, kādas vainas dēļ tā bija Viņu aizskārusi un ka viņa tūdaļ bija kļuvusi vesela.”* Jēzus uzteica sievas ticību. *“Viņam vēl runājot, nāk kāds sinagogas vecākā sūtīts cilvēks un saka: “Tava meitiņa ir mirusi, neapgrūtini Mācītāju.”* Mēs droši vien respektētu šo ieteikumu. Tagad ģimenei ir jāsāk sagatavot visu, kas nepiecie-

1. Max Lucado, “God vs. Death”, *Six Hours One Friday*, 132. lpp.

2. <http://higherthings.org/myht/articles/homilies/jesuruinsfunerals.html>

šams bērna apglabāšanai. Bet Jēzum patīk izjaukt bēres, tāpēc Viņš izlēma izjaukt šīs bēres, pirms tās pat ir sākušās. Bet Jēzus, to dzirdējis, tam teica: *“Nebīsties, tici tikai, un viņa taps izglābta.”* (Lk. 8:49) *“Un, namā iegājis, Viņš nevienam neatļāva iet līdzī, izņemot Pēteri, Jāni un Jēkabu un meitenes tēvu un māti. Un visi to apraudāja un nožēloja; bet Viņš sacīja: “Neraudiet, viņa nav mirusi, viņa guļ.” Tad tie Viņu izsmēja, zinādami, ka tā bija nomirusi, bet Viņš satvēra tās roku un sauca: “Meitiņ, celies augšā!” Un viņas gars atgriezās, un viņa tūdaļ uzcēlās, un Viņš pavēlēja tai dot ēst.”* Jēzus izjauca šīs bēres pirms tās pat sākās!

Un kas gan var aizmirst Lācaru! Viņam bija kārtīgas bēres, un viņš bija apglabāts. Lai viņš dus mierā! Lai ģimene, it īpaši māsa Marta un Marija, sēro un pamazām nomierinās. Bet nē! Jēzus uzstāja uz Lācara augšāmcelšanu. Ak, jā, Marta un Marija ticēja, ka viņu brālis celsies augšā pastarā dienā, Bet Jēzus domāja par Lācara augšāmcelšanu tai pašā dienā, četras dienas pēc viņa apglabāšanas. Redzēdams apkārtējo neticību, Jēzus raudāja, tad *“Viņš stiprā balsī sauca: “Lācar, nāc ārā!”*” (Jņ. 11:43) Kad apkārtstāvošie redzēja Lācaru iznākam no kapa, viņi saprata, ka bēres ir bijušas veltīgas. Jēzus sabojā bēres!

Un tā, Jēzus apmeklēja trīs bēres un Viņš izjauca visas. Visas trīs beidzās ar augšāmcelšanos. Mēs visi vēlētos Jēzu savās bēres, vai ne?

Kristīgās bēres nav, kā daudzi cilvēki iedomājas, aizgājēja dzīves slavēšana un pieminēšana. Nē, kristīgās bēres ir par Jēzus dzīvi—par dzīvi, ko nespēja satvert ne krusts, ne kaps, par dzīvību, kas aptver šo pasauli, kas caurstrāvo mūs un pārrada mūs Dieva tēla un līdzības. Pateicība Dievam, kas nāk, izjaukt bēres, lai mums būtu dzīvība un sadraudzība ar Dievu.

Atcerēsimies trīs bēres, kuras Jēzus izjauca. Atcerēsimies kā Jēzus augšāmcēla Jairus meitiņu. Viņa bija vēl bērns, un tikko mirusi. Atcerēsimies kā Viņš augšāmcēla atraitnes dēlu. Viņš bija jauneklis, kas apgādāja savu māti. Viņš bija miris tik ilgi, lai paspētu sagatavot bēres, bet vēl nebija apglabāts. Atcerēsimies, kā Jēzus augšāmcēla Lācaru. Viņš bija jau pieaudzis vīrs, kad nomira. Viņš tika apglabāts un pabija kapā 4 dienas. Nebija ne mazāko cerību, ka viņš vēl varētu dzīvot. Ko tas viss nozīmē? Neatkarīgi no tā, cik jauns vai vecs jūs esat, neatkarīgi no tā, cik ilgi esat bijuši kapā, Jēzum atnākot, bēres ir izjauktas, un jūs atkal esat dzīvs. Mirstot, Jēzus uzvarēja nāvi, kas pienācās mums visiem, un augšāmcēlies no mirušiem, Jēzus piedāvā mūžīgu dzīvību ikvienam, kas vēlas dzīvot kopā ar dzīvības autoru un Kungu.

Ap. Pāvils raksta: *“Bet to es saku, brāļi: miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību, nedz arī iznīcība var iemantot neiznīcību.”* (1.Kor. 15:50) Tieši tāpēc Jēzus ienāk mūsu dzīvē, tāpat kā Viņš ienāca Naines ciematā. Tikai lai darītu mūsu miesu derīgu Dieva valstībai, vispirms ir jāmaina tās virzītājspēks.

42,44 Tāpat būs arī ar mirušo augšāmcelšanos. Sēts top iznīcībā un uzmodināts neiznīcībā. Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa. Kā ir dabīga miesa, tā ir arī garīga miesa.

Daudzi Bībeles pētnieki šeit ir paklupuši, iztēlojoties kaut kādu ēterisku miesu, kas nemaz nav miesa un asinis mūsu izpratnē. Tomēr skaidrojums šai rakstvietai ir pavisam vienkāršs—garīga miesa ir miesa, kuru vada Dieva Gars. Kā ir dabīga miesa, kuru vada viņas pašas iekāres, tā ir garīga miesa, kuru vada Dieva Gars. Tāpēc Jēzus aicina mūs atteikties no mūsu mēģinājumiem iedvest pašiem sevī kādu dzīvību, un piedāvā savu Garu, caur ko Viņš radīja pasauli un iedvesa pirmo cilvēku nāsīs dzīvības dāvu. Jo tikai Dievs var sniegt patiesu dzīvību.

Kad Jēzus saka “Celies!”, Viņš uzrunā tevi un mani. Viņš pieceļ mūs no grēka un nāves, kas ir grēka gals. Viņš ved mūs uz ūdens kristībām, kas aino Kristus nāvi un augšāmcelšanos, kas savieno mūs ar Kristu derības attiecībās. Tieši tur Viņš aptur

mūsu bērnu procesiju un izjauc bēres. Pirms savas krustā sišanas Jēzus nodibināja Svēto Vakarēdienu, kas cauri gadsimtiem atgādina mums par Viņa upuri Golgātā par mūsu grēkiem, par piedošanu un jaunām attiecībām ar Dievu. Ap. Jēkabs to izsaka sekojošiem vārdiem:

“No brīvas gribas Viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu Viņa radījumu pirmaji.” (Jēk. 1:18)

Būt par Viņa radījumu pirmajiem nozīmē to, ka Dieva nākotne mūsos kļūst par tagadni un mēs esam ļaudis, caur kuriem arī citiem šī nākotne kļūst par tagadni.

Jo pestīšana nav tikai nākotnes notikums—ar Dieva Gara klātbūtni tā ienāk mūsu tagadnē, tā dziedina attiecības, tā veido jaunus cilvēkus jau šajā dzīvē, līdz kādu dienu Dievs paplašinās pestīšanu arī pār visu apkārtējo pasauli, radot jaunas debesis un jaunu zemi, kur no vislielākās planētas līdz vissīkākajam atomam viss liecinās par to, ka Dievs ir mīlestība.

Novēlu visiem priecīgus Kristus augšāmcelšanās svētkus, un iespēju sastapt un atspoguļot augšāmcēlušos Kungu savā dzīvē!

Āmen.